

— Прѣзъ май.

— И сполучи да минешъ безопасно до тука? отъ дѣ си дойде?

— Отъ Диарбекиръ тръгнахъ пѣшѣ до русска Армения, отъ тамъ прѣзъ Кавказъ въ Руссия та въ Одесса, сѣ съ русска помощъ. Отъ Одесса съ парахода на Варна. Отъ тамъ, прѣзъ планинитѣ та въ Троянскитѣ колиби. Послѣ прѣзъ Стара-Планина та въ Бѣла-Черкова.

— Ами защо избира именно Бѣла-Черкова?

— Страхъ ме бѣше да идж дѣто нѣмахъ никого познатъ. А пѣкъ дѣто имахъ познайници, не ги знаяхъ на кой умъ сж сега и не бѣхъ сигуренъ. Спомнихъ си, че въ Бѣла-Черкова е най добриятъ бащинъ ми приятель, единъ много благороденъ човѣкъ. И, освѣниъ него, бѣхъ увѣренъ, че тамъ никоѣ другъ не ме познаваше; та и той нѣмаше да ме познае, ако да не му се бихъ обадилъ.

— Ами азъ какъ те познахъ изведнѣжъ? — И тука останж?

— Да. Пакъ тозъ човѣкъ, бащиниятъ ми приятель, помогнж постжнихъ учитель, и до сега — слава Богу, всичко добро.

— Та ти даскалжкъ ли захвана, Краличъ?

— Официално — даскалжкъ; тайно — стария занаятъ.

— Апостолство?

— Да, революция...

— Е, какъ отива по вашия край? Ний ѣк оцапахме.

— За сега — добрѣ. Духоветѣ сж силно разбудени, почвата е волканическа: Бѣла-Черкова е била едно отъ гнѣздата на Левски.

— Е, какъвъ е плантъ?

— Планъ нѣмаме още. Готвимъ се само теоретически, тѣй да се каже, за възстание и чакаме врѣмето да ни научи. А броженнето расте всеки день, и тука и наоколо: рано или късно възстание ще имаме...

— Браво бе, Краличъ! бабанка си!